

Култов криминален роман

Себастиен Жапризо

КАПАН

за Пепеляшка

enthusiast

Piège pour Cendrillon
Sébastien Japrisot
© Éditions Denoël, 1962

Капан за Пепеляшка
Себастиен Жапризо

© Силвия Колева, превод, 2016
© Тони Ганчев, дизайн на корицата, 2016
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбъблишинг“ ООД, 2016

ISBN 978-619-164-216-8

Себастиен Жапризо

КАПАН

за Пепеляшка

Превод от френски Силвия Колева

enthusiast

София, 2016

Убийц

Изведнъж избликва ярка бяла светлина и ме заслепява. Някой се навежда над мен и един глас пробива главата ми. Чувам викове, които сякаш си отговарят един на друг в далечни коридори, но знам, че всъщност крещя аз. Вдишвам мрак през устата си – мрак, населен с непознати лица и шепот на хора, а после отново умирам – напълно щастлива.

Миг по-късно – след ден, седмица или година – светлината се завръща и пронизва клепачите ми, ръцете ми горят, също и устните, очите ми. Търкалят ме из празни коридори, а аз отново крещя и наоколо пак цари мрак.

Понякога болката се вкопчва в тила ми и пронизва една-единствена точка. А понякога усещам, че ме местят, че ме карат някъде другаде, а болката се разклонява и разлива във вените ми като огнен поток, който пресушава кръвта ми. В мрака често се появява огън, също и вода, но аз вече не изпитвам болка. Огнените езици ме плашат, но пък пръските вода са студени и нежно освежават съня ми. Бих искала всички лица да изтекат като река, а пластове шепот да заглъхнат. Тогава следващия път, когато вдишам мрака, ми се иска той да бъде още по-черен и още по-дълбок, да се бухна в бездънната ледена вода и повече никога да не се връщам.

Внезапно се завръщам, защото болката изтегля тялото ми на повърхността, прониква през очите ми, забива се в тях и ме заковава към бялата светлина. Боря се, вия, чувам виковете си, които са далеч, а пробиващият главата ми глас кънти грубо, но аз не разбирам какво ми казва.

Мрак. Лица. Шепот след шепот. А аз се чувствам добре. О, момиченце, ако започнеш отново с номерата си, ще те ударя през лицето с пожълтелите от тютюна пръсти, каквито са тези на баща ти. Хайде, пиленцето ми, запали цигарата на татко, а после духни пламъка на клечката кибрит...

Светлина. Болката лази по ръцете, по устата, по очите ми. *Не мърдай, не мърдай, малката ми. Така... полека... няма да ти причиня болка. Кислород... Кротувай. Точно така, бъди послушна, бъди много послушна...*

Мрак. Лице на жена. *Две по две – четири, три по две – шест, а после – удари с линия по пръстите ми.* Всички излизаме в редица. Отваряй широко уста, когато пееш. Всички лица излизат в редица, вървят две по две. *Къде ли е медицинската сестра?* Не искам да се шепти в класа. Ще идем да се изкъпем през хубавите дни. *Тя говори ли? В началото блънуваше, а след трансплантацията се оплакваше от ръцете си, но не и от лицето си.* Морето. Ако влезеш твърде навътре, ще се удавиш. *Оплаква се от майка си, от някаква учителка, която я удряла по пръстите.* Вълните заливат главата ми. Косите ми са във водата, а водата поглъща светлината, но тя отново избликва.

Идвам отново на себе си през една септемврийска утрин. Лицето и ръцете ми са хладни. Лежа по гръб в чисти чаршафи. До леглото ми има прозорец, а срещу мен блести голямо слънчево петно.

Доиде някакъв мъж и ме заговори с нежен, много нежен глас. Времето, през което ми говореше, ми се стори доста кратко. Помоли ме да бъда послушна и да не мърдам нито главата, нито ръцете си. Говореше отчетливо, като отделяше сричките на думите една от друга. Бе спокоен и ми

действаше отпускащо. Лицето му бе издължено и костеливо, а очите му – черни. Единствено бялата му престилка ми причиняваше болка. Той осъзна това, понеже затворих очи. След малко се появи отново, но този път носеше сиво вълнено сако. Заговори ме пак. Помоли ме да затварям очи, когато искам да кажа „да“. *Да, изпитвам болка. Да, имам болки в главата. Да, болят ме и ръцете.* Попита ме дали зная какво се е случило. Видях, че не затворих очи и че погледът ми изразяваше отчаяние.

После си отиде и дойде медицинската сестра. Направи ми инжекция, за да заспя. Бе висока, а ръцете ѝ – големи и бели. Разбрах, че лицето ми не е открито като нейното. Направих усилие и усетих върху лицето си превръзката и мазилата. Мислено проследих от единия до другия ѝ край, парче по парче, широката превръзка, която обвиваше врата ми, пълзеше нагоре по тила ми и достигаше горната част на главата ми, после обвиваше челото ми, заобикаляше очите, а накрая тръгваше към брадичката ми и все се увиваше ли, увиваше... После заспах.

През следващите дни се превърнах в същество, което местят насам-натам, хранят, търкалят по коридорите. Пак отговарях с „да“, като затварях веднъж очи, но ги затварях два пъти, за да кажа „не“. Не исках да викам, но въпреки това виех, когато ми сменяха превръзките, и се мъчех да изразя с очите всичко, което ме потискаше. Бях живо същество, което не може нито да говори, нито да помръдне, животно, на което почистват тялото с кремове, а мозъка – с инжекции. Нещо, което няма нито ръце, нито лице. Нищо.

– Ще свалим превръзките ви след две седмици – съобщих ми лекарят с костеливото лице. – Откровено казано, съжалявам, харесвах ви с тях, защото приличате на мумия.

Бе ми казал името си. Доктор Дулен. Бе доволен, че си спомнях как се казва дори след пет минути и че можех да произнеса името му, без да го видоизменя. В началото, когато се надвесваше над мен, ме наричаше просто „госпожице“, „малката ми“, „умното ми момиче“. А аз повтарях „*гоожице*“, „*маката ми*“ и „*уното миче*“. Знаех, съзнавах, че тези думи са погрешни и че не съществуват, но скованите ми устни ги изричаха по този начин въпреки волята ми. По-късно той нарече този процес „телескопиране“*. Освен това ми обясни, че на фона на всичко останало това било дреболия и нямало да трае дълго.

И наистина ми бяха необходими по-малко от десет дни и вече разпознавах глаголите и прилагателните. Съществителните нарицателни се наместиха в главата ми няколко дни по-късно. Не и съществителните собствени обаче. Не ги разбирах. Мога да ги произнасям правилно като останалите хора, но те не предизвикват у мен никаква асоциация, освен че ме връщат към думите на доктор Дулен. С изключение на някои имена като Париж, Франция, площад „Масена“ или Наполеон, останалите си остават „непокътнати“, затворени в някакво минало, което не си спомням. Просто ги заучавах отново, това е всичко. Но слава богу, не бе необходимо да ми обясняват какво означава да ям, да вървя, нито какво е значението на думи като автобус, череп, клиника, някакво място или определено събитие. Доктор Дулен казваше, че това било нормално и че не трябвало да се тревожа.

– Спомняте ли си името ми?

– Спомням си всичко, което казвате. Кога ще мога да се видя?

Той се размърда и изчезна от погледа ми. Беше ми трудно да извъртя очите си, за да видя къде е. Върна се с огле-

---

* Телескопиране – объркване на думи чрез разместване на букви, срички, смисъл. Също и объркване на спомени. – Бел. прев.

дало. Тогава се огледах и се видях: очи и уста, стегнати в твърда каска от марли и бинтове.

– Необходим е поне час, за да се махне всичко това, но изглежда, че онова, което се крие под бинтовете, е доста красиво.

Продължаваше да държи огледалото пред мен. Бях се облегнала на възглавница и почти седях, но ръцете ми бяха изпънати покрай тялото и завързани за леглото.

– Ще развържете ли ръцете ми?

– Скоро. Но трябва да сте послушна и да не мърдате много-много. Ще ги завързваме само докато спите.

– Виждам очите си. Сини са.

– Да. Сини са. А сега трябва да сте послушна: да не мърдате и да не разсъждавате кой знае колко. Трябва само да спите. Ще дойда пак следобед.

Огледалото изчезна, а с него *и онова нещо* със сините очи и устата. Костеливото лице отново се появи.

– Нани-на, мумийке! – каза доктор Дулен.

Усетих как се свлякох и заех легнало положение. Бих искала да видя ръцете на лекаря. В този момент най-важни бяха лицата, ръцете, очите. Но той си отиде, а аз заспах без инжекция, защото тялото ми бе смъртно уморено. Повтарях си едно име, което, подобно на останалите, ми бе непознато. Моето.

Себастиен Жапризо
КАПАН ЗА ПЕПЕЛЯШКА

Превод *Силвия Колева*
Редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Тони Ганчев*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Френска. Първо издание.

Формат 60 × 90/16

Печатни коли 12,5

ISBN 978-619-164-216-8

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейиънс енд пблшинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат ФолиАрт

Себастиен Жапризо

КАПАН

за Пепеляшка

Казвам се МИШЕЛ ИЗОЛА.
На 20 години съм.
Историята, която разказвам,
е историята на едно убийство.
Аз съм разследващият.
Аз съм свидетелят.
Аз съм жертвата.
Аз съм убиецът.
Аз съм и четиримата наведнъж, но коя съм всъщност?

В основата на тази кримка, създадена по всички правила на жанра, е загубата на идентичност на млада жена, заради която започва изключително напрегнато търсене на себе си, както и разследване на престъпление, в което жертвата остава забулена в мистерия до самия край.

Романът печели „Голямата награда за криминален роман“ за 1963 г. във Франция.

www.enthusiast.bg

Цена 14,00 лв.